

ДЕЈАН АЛЕКСИЋ

ПРИРОДЊАЧКИ МУЗЕЈ

ПРИРОДЊАЧКИ МУЗЕЈ

Ноћ пада на Природњачки музеј.
 Мирна ноћ без ветра, мада се повремено,
 Уклејом једру налик, на фасади надима велико
 Плаћно са највишом Древни живот мора.
 На тврдом зиду, сенке своју голошину
 Уче једносавности и ширљењу.
 Не видиш га, али знаш да је унутра
 Ноћни чувар једина тачка живоћа,
 Тај власник носеолошког зева
 Над отвореним пасијансом.

Само који сати раније, одјекивали су
 Дечји гласови међу хладним зидовима
 У кречној аскези, кроз музејску студен
 Где сваки ехо извршава вољу времена.
 Замисли све те саблажњиве учитељице
 Како обијравају око саклених коцки
 Бранећи ишчезли свети од могуће шипе.
 Замисли голему сабраност људског
 Тријумфа у малим излизаним знањима.

Или замисли, рецимо, да си ти тај човек
 Што седи на клупи, у парку преко ње,
 И види све ово – велико кружење живоћа,
 Меџафоре и ноћ што пада на Природњачки музеј;
 И да је сва околна јесен само твоја, а ти мудрац,

Јер лако је бићи мудар под лицићем које пада.
Само замисли да си он и да ова песма
Према теби заузима посебан ракурс,
Као и живој према бићима која извуку
Ложу карму у древној игри еволуције.

Ноћни чувар већ дрема и замишљаци како
Хладна пуцад његове униформе тињају муњиним
Сјајем, као очи коцкара удовца у задимљеној крчми.
А лициће и даље пада, вечно златни пикови
Развејани са свих шилова земаљских.
Али ти нећеш отворити карме пред светом,
Јер свет је онај уморни кустиос ког нервирају
Сва та размажена плавоока деца, бучна
Међу скелетима миоценских риба.

ИЗ АЛБУМА

Једно лепо, толико старо
Да једва држи на окупу
Своју златну олујину.

Лица која висе о соственом
Осмеху, као у неком сјором
Водвиљу чија су публика
Побожна сјарица и пекарев шећер.

Мене још увек нема, али свет
Због тога није мање јачан.

Заслужисмо ову нашу малу славу,
Певају углас сјарински кулеји
Док светло, сјарнеровском јереси
Најруњено, искоса пада на сцену,

Са које они никада неће сићи
Носећи своја лица у златној лејри.
Све је то зашло што мене још увек нема,
А нема никако ни ајлауза,

*Јер сѣтарица се неѣресѣано крсѣи,
А оно момче зева ли зева,
Као и свако ко у свиѣање
О свом живоѣу ѣрича са хлебом.*

СИЛАЗАК

*Дечачка вера у ѣо да сам рођен
За велика дела, јављала ми се
У виду оѣсада наивних надахнућа.*

*Умео сам да сиђем у себе ѣоѣуѣ
Археолога који ѣали ѣибицу у хладној
Гробници заборављеног краља.*

*А доле, умесѣо сна и злаѣа – само сѣари верел
Шѣо у бескрај ѣонавља веселу мелодију
Под ѣрозором младе сѣидљиве грбавице.*

*Нису је, сирѣицу, звали на ѣено
Соѣсѣвено венчање, ѣа јој осѣјаје само
Да везе монограме на ѣѣирканим марамѣама.*

*Од ѣога су јој ѣрсѣи хладни и бели,
А уздах древнији од соли. Уосѣалом,
Шѣа има да ѣражи на ѣој скаредној зозби*

*Где се наздравља ѣубави на давно мрѣвим
Језицима и ѣѣје ѣоследње вино свеѣа,
Куљено злаѣом из оѣљачканих грбница.*